

Toót-Holló Tamás

Egyedül együtt jobb

Tudomásom szerint a Napút az egyetlen olyan magyar irodalmi folyóirat, amelyiknek saját, megzenésített indulója van. Az induló megszületésének előtörténetéhez pedig az is hozzátartozik, hogy a Suhai Pál és Kopeczky Péter alkotta mű, amit az Ostinato együttes ad elő,¹ nem más, mint egy nagyon hamar átütő erejűvé váló jelmondat megzenésítése. A jelmondatot – amelyből aztán a Napút-induló refrénje is lett – a Napút főszerkesztője, Szondi György alkotta meg egy ihletett pillanatában, s így hangzik: Egyedül együtt jobb!

Most, a Napút *Mi magunk* című – a magyar identitást és a magyar tradíciót értelmező és újraértelmező – írásait felvezetve úgy érzem: Szondi György jelmondata szinte mindig arra várt, hogy egy ilyen remek szellemi csapategységet éltessem és üdvözljön. Én is ezzel a jelmondatral üdvözlöm hát a szám szerzőgárdájának lelkesítően szép egységdemonstrációját, s ezzel én magam is örömmel éltetem a nemzeti megmaradás és a magyar kultúra ügye iránt elkötelezett alkotóknak ezt a példaértékű seregszemlét – benne a jobboldali értékek iránt nyitott, értékonzervatív szellemű alkotók színe-javával.

Mert így igaz. Egyedül együtt jobb. Együtt többek és erősebbek vagyunk – érezzük magunkban bármilyen műveltségterület vagy művészeti ág képviselőiként azt a nemzetet megtartó erőt, amelyet büszke magyar öntudatnak nevezünk.

S ha már a Napút jelmondatát is helyzetbe hozzuk ennek a vállalkozásnak az érdemeit dicsérve, szóljunk pár szót arról is, hogy mit jelenthet számunkra az a fantáziacím, amellyel ezt a sok-sok írást és képzőművészeti alkotást egybefoglaljuk. Hogy mit üzenhet nekünk itt és most, a trianoni békediktátum századik évfordulójára a nemzeti összetartozás jegyében meghirdetett emlékévben az a gondolat, hogy valamilyen feladat elvégzésére mi magunk éppen mi magunkat állítjuk ki.

Nem véletlen, hogy a tematikus lapszám egyik rovatcíme éppen az, hogy: *Harcmező*. Ez is azt mutatja, hogy ez egy büszke, állhatatos, s ha kell, harcra kiállás a részünkről egy olyan sorsfeladatra, amelyet csak mi magunk végezhetünk el. Mert ez ránk, csak ránk van méretezve. Nekünk, csak nekünk van rendelve. S ennek a feladatnak az elvégzésére mi bizony csak mi magunkat ajánlhatjuk fel. Annak közös örömeivel, hogy egyedül együtt jobb eljutni bárhová.

Jussunk el bár a nyitva álló fellegajtónkig. Ott, ahol a haza mindig ott van a magasban. Ismerjük fel a magyar föld éltető erejét akár legendás tokaji borainkban. Legyünk büszkék a magyar virtusra akár huszáraink legendáiban, akár a magyar honvédek dicsőséggel megívott csatáiban.

¹ Vö.: Suhai Pál – Kopeczky Péter: *Napút-induló* – <https://www.youtube.com/watch?v=n9hqQZ6MFpg>

S lássuk bár magunkat kívülről – egy lengyel diplomata, Jerzy Snopek alkotta sorstörténeti párhuzamokban. Fedezzük fel magunkat újonnan alkotott, a helyzethez illő szavainkban – Jankovics Marcell evidentitásában. Minden rezdülésünkben is csak Közép-Európában, magyar szemszögből pedig önmagunk centrumában. Magyar néphagyományunk naphérosaiban, s hozzá még Tündér Ilonában vagy az aranyhajú gyermekek aranykori ragyogásában. Szent királyainkban: Istvánban, a bölcs és tapasztalt uralkodóban, Lászlóban, a harcos lovagkirályban, Imre hercegben, a fiatal trónörökösben – a jövőbe vetett remények jelképében. A Szent Koronával történő koronázás minden szakralitásában. A modern állam minden természetes autoritásában. Nem ösztönből, hanem szabadságszeretetünkől táplálkozó jelenkori kuruckodásaink minden szenvedélyében. Nyelvünk korlátlan alkotóerőt mozgósító csodálatos gyökrendszerének összes bűvös-bájos üzenetében. A történelmi örökségünk nyomában újra meg újra elinduló hazajárásainkban és hazatalálásainkban.

Mert minden, amit így felfedezünk, a meggyőződésünk szerint annak kortársi kiegészítése lehet, amit kezdeményezésünk szellemi elődei – a Szegfű Gyula szerkesztette 1939-es, *Mi a magyar?* című antológia jeles szerzői – adtak elő egy másik vészterhes világekorszakban.

A mostani világ is súlyos időket él át – hiszen a nemzeti identitást soha nem látott erővel kezdi ki a multikulturalitás, s a digitális kor mindent a képernyőkre kibocsátó, bután bódító ingerzuhataga.

A Napút tematikus számának szerzői számot vetettek ezzel a veszéllyel, de hittek és hisznek az e világi célokra túli küldetésekben. Abban, hogy – egyik szerzőnk, Papp Endrét idézve – kiállhassunk amellett, hogy a nemzettudat nem torzítható önkényesen, s nincs is kiszolgáltatva kényünknek-kedvünknek. Valóban személyre szabott a tapasztalata, de nem kizárólagos. Részesedni lehet belőle, de nem lehet kisajátítani, mert túlmutat a személyes élet keretein.

Ezeken a kereteken kívánunk ebben a lapszámomban hát mi is túlmutatni. Szellemi jelzőfényeket gyűjtani s szellemi erőt kisugározni.

Hogy együttes erővel mondjunk ellent annak a beolvasztási kísérletnek, amelyről a lapszámot elindító versek egyikében Kovács István nyújt drámai látteleletet.

Hogy a mi beolvasztásunk kísérleteit újra meg újra elszenvedve soha ne jár-hassunk többé úgy, hogy elveszíthessük előbb a regölést, aztán a regét. Előbb a földet, aztán az otthont. Előbb az iskolát, aztán a nyelvet. Előbb a fejfát, aztán a hitet. Előbb a jövőt, aztán a múltat.

Mert nem. Mert nem így lesz. Nincs több veszítenivalónk.

Ezért aztán mindannyian őrzők vagyunk. Akarva-akaratlanul is. Pusztán azal, hogy magyarul beszélünk és gondolkodunk.

Őrizzük hát együttes erővel ezek után azokat a gondolatokat is, amelyek ebben a számban összegyűltek. Mert egyedül együtt jobb. Magyaroknak megmaradni is.